Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

20. Aarg. Nr. 10. *Den 15. Februar 1871.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Hold Budene.

Tale af Præsident Brigham Young, afholdt i Tabernaklet i Salt Lake City den 17de April 1870.

(Fra „Deseret News.")

Jeg vil anmode Forsamlingen om at yde mig sin Opmærksomhed. Til at begynde med vil jeg spørge mine Brødre og Søstre, hvordan have I det? Jeg haaber, I ere alle vel. Min Helbred er fortrinlig, og jeg er lykkelig ved atter at kunne hilse paa Eder. Det glæder mig at see Folket forsamlet her, men endnu mere glæder det mig at see dem stræbe at gjøre Guds Villie.

Det er bleven mig fortalt, at der i Formiddags blev leveret en Skildring af vor Reise til Dixie, hvilken varede i to og halvtredsindstyve Dage. Jeg betvivler ikke, at det har interesseret de Hellige at høre. De, der hørte Broder George A. Smiths Bemærkninger imorges, kunne let indsee, at vi ere trætte og behøve nogen Hvile. Vi reiste herfra for at hvile os, men at reise hver Dag i næsten to Maaneder og desuden ofte holde to a tre Forsamlinger hver Dag, gav os just ikke megen Hvile. Det var imidlertid en Forandring — en Forandring af Klima, Landskaber, Forsamlinger og Venner, og vi have nydt stor Opbyggelse ved at besøge de Hellige. Det er en Fornøielse at see de Hellige leve sammen i Fred og Enighed, hvilket er Tilfældet i en stor Grad med Folket, blandt hvilket vi have reist.

I vor Prædiken for de Hellige ere vi undertiden nødte til at irettesætte og revse dem, for at fæste deres Sind paa Principer, der staae lidt høiere end dem, de efterleve hver Dag. De Sidste-Dages Hellige ere et udmærket godt Folk, men naar vi forestille os Zions Indvaanere i deres Fuldkommenhed, see vi, at der er endnu behov for en stor Forbedring. Vi

have intet at give bort eller at ødsle væk af den Tid, som er bleven Mennesket beskaaret her paa Jorden. Efter at have nydt den fornødne Søvn og Hvile, have vi ikke Raad til at spilde en Dag, en Time eller et Minut i Dovenskab, men hvert Minut i vort Liv skulde vi anvende til at uddanne vor Aand og til at voxe i Troen paa det hellige Evangelium, i Kjærlighed, Taalmodighed og gode Gjerninger, paadet at vi kunne voxe i Kundskab om Sandheden, som den er i Jesus Christus. Hvis vi ikke ere Hellige, troer jeg aldrig jeg har seet nogen, men desuagtet er der Mangel baade paa Tro og gode Gjerninger blandt os, hvilket er høist nødvendigt at erhverve for at vi kunne blive skikkede til at beboe det Zion, Propheterne have talt og skrevet om.

Der gives mange indholdsrige og betydningsfulde Skriftsteder, som jeg kunde tage til Udgangspunkt, men jeg tjender intet, hverken i det gamle eller nye Testamente, som er vigtigere end disse Frelserens Ord: „Hvis I elske mig, hold mine Bud." I erindre nok, at da Christus efter sin Opstandelse kom til Petrus og andre af Disciplene, der havde fisket hele Natten uden at faae Noget, bad han dem at udkaste Garnet paa den høire Side af Baaden. De gjorde saa, og der siges, at de gjorde en rig Fangst, og da først kjendte de Frelseren. Efter at have kogt og spist noget af deres Fisk, sagde Frelseren, der vidste hvor let Mennesket har ved at glemme, hvad man engang kjendte: Simon, Jonas' Søn, elsker Du mig mere end disse? — hentydende til Fiskene. Disciplene havde altid paaberaabt sig deres Kjærlighed til ham; de havde fulgt ham og lidt Forfølgelse for hans Skyld; de havde frydet sig ved hans Ord, glædet sig ved at see hans Gjerninger og i hans Navn havde de selv udført Undere, og dog, uagtet alt dette, lader det til, at de glemte deres Mission og toge fat paa deres timelige Haandtering paany. Da de derfor havde faaet Fiskene trukket iland, sagde Jesus til dem: „Elske I mig mere end disse?" Han havde tidligere sagt dem: „Hvis I elske mig, hold mine Bud."

Hvor længe? En Dags Tid? eller en Uge? — holde hans Bud en Maaned eller et Aar? Der er ingen Forjættelse om Belønning for Andre end de, der ere troe indtil Enden, saavidt jeg veed. Om vi fuldelig forstaae og trolig efterleve Jesu Formaning: „hvis I elske mig, hold mine Bud," da ville vi vorde skikkede til at dvæle i Faderens og Sønnens Nærhed.

Hvori bestaaer hans Bud? Lærte han Folket nogensinde hvad der var uret? Hvis man gjennemlæser Alt hvad Jesus, hans Fader, eller Englene have meddeelt Menneskenes Børn, vil man see, at Intet findes deri, som er til Skade for nogen af Adams og Evas Sønner og Døttre, hverken i aandelig eller timelig Henseende. Mange troe maaskee, at nogle af Propheternes Forudsigelser ere svangre med Ondt, men det er ikke Tilfældet. Hvad de have sagt og gjort, er ifølge den Almægtiges Befaling, og Alt, hvad han gjør, er til Menneskenes Vel. Enhver anden Anskuelse skriver sig fra Uvidenhed.

Menneskenes Børn ere meget uvidende med Hensyn til deres Oprindelse og Hensigten med deres Tilværelse her paa Jorden. Deres Enfoldighed, Overtro, Mørke og Blindhed ligger tydelig afsløret for Enhver, der har den mindste Smule af Sandhedens Aand. Ja, de foretrække at indhylle sig i Uvidenhed hellere end at lære hvem de ere og hvad de ere her for. Hvad veed Verden om Gud, eller Jesus, eller de Ord, jeg nylig anførte: hvis I elske mig, hold mine Bud? „I ransage Skrifterne,

siger Jesus, og troe at have det evige Liv deri, og det er netop dem, som vidne om mig." De vidne om Frelseren, om hans Befalinger, om hans Lærdomme og om hans Huses Ordinantser. Saliggjørelsens Plan er fremlagt i dem, og Enhver, som efterlever sammes Fordringer, kan afkaste Syndens Aag og faae en Overbeviisning formedelst Guds Aand om, at Jesus er Christus.

Enhver, som vil gjøre saaledes, vil forstaae ved Aabenbaring, at Gud er vor Fader. Enhver vil lære at indsee, hvad Forhold vi staae i til ham og til hverandre. Verden kan længe nok forgjæves spørge: Hvo ere vi? men Evangeliet lærer os, at vi ere Sønner og Døttre af den Gud, hvem vi tjene.

Nogle sige, vi ere Adams og Evas Børn. Det ere vi ogsaa, og de ere Børn af vor himmelske Fader. Vi ere Alle Børn af Adam og Eva, men baade de og vi ere hans Afkom, som boer i Himlen, det høieste Fornuftvæsen, som findes i Universet, saavidt vi vide. Vi ere her paa Jorden, og medens vi ere smaa, ere vi de mest hjælpeløse af alle Skabninger i Verden. Men i vort Væsen er nedlagt Spiren til Ophøielse, Herlighed, Uforkrænkelighed og evigt Liv. Eftersom vi voxe op, tilegne vi os Styrke, Kundskab og Forstand, Nogle mere, Andre mindre, men kun ved at holde Jesu Bud, erholde vi Kundskab om de Ting, der henhøre til Evigheden og vort Slægtskabsforhold til Gud.

Naar man beskuer Følgerne af at holde Herrens Befalinger og saa betragter den christne Verden, kan man ikke andet end blive slaaet af Forskjellen mellem Resultatet af at tjene Gud og at tjene Satan. Jeg har boet blandt de Christne i mange Aar, og jeg har stræbt at lære alt hvad de vide, men hvad beløber det sig til? Til Intet. Hvormange Afhandlinger, Bøger og Postiller have de ikke strevet om den Hellig-Aand, Frelserens Fødsel og Guds Væsen? Og hvor Mange forstaae og kjende Sandheden om disse Ting? Ikke een. Men alle de, der holde Guds Bud, have det Privilegium at erholde sand Kundskab om alt dette. Hvis vi holde os nær til ham, vil han holde sig nær til os; om vi søge ham tidligt, ville vi finde ham; om vi bruge vore Evner Dag efter Dag for at erholde Kundskab om Guds Villie, er det ligesaa let, ja endog langt lettere at lære hans Væsen at kjende, end det er at kjende hverandres. I Verden hersker der en stor Famlen i dette Stykke, det er sandt, og det vil vedblive at være saa, indtil Folket lærer at troe paa Jesu Christi Evangelium, eller til de blive fuldkommen vantroe. Betragt kun de mange Sekter og Partier, som springe op allevegne, hver omarmende sit Fantom eller sit Skyggebillede. De splittes og splittes atter og styre med al mulig Fart ned i Vantroens dybe Afgrund.

Hvem kan lære Guds Søn at kjende? Hvem kan forstaae, at Jesus er Christus? Hvem kan idag, ligesom Peter fordum sige: „Du er Christus, den levende Guds Søn?" Meget Faa. Hvor ofte har jeg ikke tænkt over Christenhedens Tilstand! Jeg har prædiket Evangeliet for Hundreder og Tusinder af de Christne. Vilde de troe? Om de gjorde, adlød de idetmindste ikke; derimod vilde de altid opponere og stride imod Sandheden, men kun En hist og En her vilde adlyde og samles med de Hellige, netop som Skriften siger: En af en Stad og To af en Slægt, eller rettere, En af en Slægt og To af en Stad.

Mange af dem, der ere blevne hjemsamlede, have, da de fik Lidt under Hænderne af de timelige Goder, løftet deres Haand op imod Jesus, trodset hans Bud

og Aabenbaringer og vendt sig til Fabler. Jeg har ofte gjort det Spørgsmaal: Mon over Halvparten af dem, der annammede Evangeliet og bleve døbte til Syndernes Forladelse, nogensinde ere blevne indsamlede med de Hellige? Nei, og for Mange af dem, der have samlet sig her, er Evangeliet snart bleven som en Drøm. De have havt deres Forstand aaben og de have forstaaet Tingene ret; de have fornummet Herrens Aands Paavirkning og have glædet sig ved Sandheden, men efterhaanden ere de formedelst Kjødets Lyster blevne fordærvede, have vendt sig til Verden igjen og reent glemt Evangeliet og dets Velsignelser.

Er dette Tilfældet med de Hellige? Det er Tilfældet med Mange, som have været Hellige, og dog sige vi, at de Sidste-Dages Hellige som et Hele ere det bedste Folk, der kan findes. Hvem vilde have gjort som de have gjort? Hvem i den hele Verden er villig til at erkjende sin Tro paa Jesus Christus, Propheterne, Apostlerne og Joseph Smith? En af Apostlerne skrev engang: Enhver Aand, som bekjender, at Jesus er Christus, er af Gud, og enhver Aand, som ikke bekjender, at Jesus er Christus, er ei af Gud. Jeg paastaaer, at enhver Aand, som bekjender, at Jesus er Verdens Frelser, at det gamle og nye Testamente og Mormons Bog er sand, og at Joseph Smith var en Prophet, er af Gud, men enhver Aand, som ikke bekjender disse Ting, er ikke af Gud?

Jeg vil sige til mine Brødre og Søstre, der troe paa Guds Søns Evangelium, saaledes som det er aabenbaret for os i disse sidste Dage, at vi have behov at pleie vor Tro, at holde Hævd over vor Religions Forskrifter og at leve ved hvert Ord, der udgaaer af Guds Mund, i modsat Fald blive vi ikke beredte til at arve den Herlighed, som vi see hen til. Forholder det sig saa? Ja, ganske vist.

Jeg veed, at mange Hellige mene, at deres Gjerning er tilende, naar de have adlydt Evangeliet, have forsaget deres Hjem, maaskee ogsaa deres Forældre, Ægtefæller, Børn, Eiendomme, Fædreland eller Andet, som var dem dyrebart, men deres Mission er kun netop begyndt. Vort Kald at rense os selv fra al Daarlighed og berede os til at opbygge Guds Zion paa dette Fastland, tager netop sin Begyndelse, naar vi naae saa vidt. Ere vi skikkede til at grundfæste det Zion, som Herren ønsker at faae opbygget? Jeg har ofte spurgt, hvor findes den Mand, som veed hvorledes den første Steen til Muren omkring det nye Jerusalem skal lægges? Hvor findes den Mand, som veed hvorledes den første Port til denne Stad skal konstrueres? Hvor findes den Mand, som veed hvorledes Guds Rige i dets Reenhed skal opbygges, eller som veed hvad der skal udrettes før Zion kan komme ned fra Himlen og møde det? Vel, siger En, jeg troede, Herren skulde gjøre dette. Det vil han ogsaa, hvis vi tillade det. Vi ønske intet Andet, end at de Hellige skulle tillade Herren at udrette dette, men han maa have Midler at virke med. Han vil ikke lade sine Engle hente Granit til det nye Jerusalems Opbyggelse. Han vil ikke sende sine Engle fra Himlen op i Bjergene for at hugge Tømmer til Forskjønnelse af Zions Stad. Han har derimod kaldet os til at gjøre dette Arbeide, og hvis vi blot ville lade ham benytte os, kan han udrette det, i modsat Fald komme vi tilkort og faae ikke den Ære at opbygge Zion paa Jorden. Ikke sandt? Jo tilvisse. Lad os derfor holde Budene.

Hvad har da Gud befalet os? Har han befalet os at bygge en Ark? Nei.

Det var en Befaling, han gav Noah, til Frelse for dem, der vilde benytte Arken. Efterat han havde bygget den og havde prædiket Retfærdighed for dem i lang Tid og advaret Folket om den forestaaende Straf, hvormange troede hans Vidnesbyrd? Kun otte Sjæle, og de vare ovenikjøbet Medlemmer af hans egen Familie. Alle de Øvrige bleve udryddede af Jorden. Saaledes lyder Beretningen i det gamle Testamente, hvilket vi troe paa. Jeg veed nok, at der findes saa mange Selvkloge i Verden, som hverken troe paa den bibelske Beretning om Skabelsen, Adam og Eva i Edens Have, eller Syndefaldet og meget Mere, men vi troe derpaa, eller burde idetmindste gjøre det.

Herren har sagt, at han ikke vil ødelægge Verden oftere med Vand. Hvormed vil den næste store Renselse skee? Med Ild. Han vil rense og luttre Jorden som med Ild og gjøre den hellig og værdig til Opholdssted for hans Hellige. Men endskjøndt han iværksætter dette ved sine Helliges forenede Bestræbelser under hans Ledelse, har han dog ikke befalet os at bygge en Ark, ei heller befalet os at gaae ud af Sodoma, som Tilfældet var med Loth og hans Familie, ei heller har han befalet os at drage ned til Ægypten eller at komme ud fra Ægypten. Hvad har han sagt os? Ifølge Aabenbaringerne i det nye Testamente har han sagt, at i de sidste Dage vilde han sende sin Engel fra Himlene med det evige Evangelium, der skulde forkyndes for dem, der boe paa Jorden.

Den Engel er kommen, Evangeliet er gjenbragt, Riget er grundlagt og Zion skal opbygges. Skal de Sidste-Dages Hellige gjøre dette? Ja, vi sige saa; vi troe, de Sidste-Dages Hellige ville gjøre det. Men ville disse mine Brødre og Søstre, som sidde her foran mig, gjøre det? Skal jeg selv bidrage Noget dertil? Jeg veed, jeg har arbeidet nu i henved fyrretyve Aar for at faae Folket til at troe og annamme, hvad Herren har befalet os at gjøre. Gud ønsker at faae sit Zion opbygget, og han vil have det gjort ved Eder og mig. Det er os han har kaldet dertil. Ere vi villige til at gjøre det? Det er min fulde Overbeviisning, at inden vi kunne gjøre det, maae vi blive mere forenede og nidkjære i vor Tro og Vandel, end vi have været indtil denne Dag. Vi maae blive mere liig en Familie; vi maae blive Et, saa at Herren kan anerkjende os, og ikke hver især sørge for sine personlige Interesser, thi dette vilde være ødelæggende i sig selv, det vilde splitte Folkets Følelser og fremkalde Tvist og Opløsning, men naar vi gjøre hele Zions Sag til vor individuelle Sag, da sluttes vi tættere sammen.

Vi maae iagttage alle Herrens Ord. Hans Befalinger i det nye Testamente vedrørende hans Huus's Ordinantser ere bindende for os. Han har ikke befalet os at bygge en Ark til at frelse os men vi befales at opbygge Zion. Gud har talet fra det Høie og givet os Aabenbaringer, og det tilkommer Eder og mig at adlyde dem. Befalingen er givet, den er nedskreven og Enhver kan læse for sig selv.

Vi ere Alle enige om at nyde den hellige Nadvere her idag. Da Jesus brød Brødet og velsignede Kalken, sagde han: Gjører dette til jeg kommer. Vi gjøre det hver Sabbath til en Ihukommelse om ham, og vi ere Alle enige derom. Naar det hedder: Bliv døbt til Syndernes Forladelse, ere vi ogsaa enige heri — ingen Røst hæver sig derimod. Naar det hedder, at vi maae have Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave, indrømme Alle Rigtigheden heraf. Naar

man siger, at Herren udøser sine Gaver over os, saasom Propheti, Aabenbaring, Tungemaal, Syner, Tro, Helbredelse osv., ere vi Alle enige herom; vi troe paa disse Ting, og derfor adlyde vi ham. Naar han raaber fra sin Himmel: Kom ud fra de Ugudelige, mine Børn, er der Nogle, som adlyde, og det er Aarsagen, hvorfor vi befinde os her imellem disse Bjerge; men vor Mission er dermed ikke tilende — vi maae fremdeles arbeide, indtil vi blive Et.

Herren siger: Hvis I ikke ere Et, ere I ikke Mine. Er vor Vandel saadan, at den fører til dette Maal? Have vi som et Folk adlydt de allerførste Aabenbaringer: at samles til Zion, og naar vi ere komne did, da at hellige al vor Eiendom, vor Tid, vore Evner og Talenter til Rigets Opbyggelse? Have vi efterkommet Herrens Befaling at bøie os i enhver Henseende for hans Villie og altid at lade os lede ved Aabenbaringens Aand, hvilket er vor Skyldighed? Nei, vi have ikke. Heri staae vi tilbage; vi have ikke gjort hvad vi kunde og burde gjøre for vor egen Velsignelse og Andres Frelse, thi det er ikke blot for Guds Ære, men for vor egen Lykke vi arbeide. Herren er aldeles uafhængig af os; han har naaet sin Ophøielse og regjerer med Almagt over alle Ting. Han behøver ikke nogen Hjælp af Eder og mig. Om hver En af os skulde falde fra og gaae til Helvede, det vilde hverken forøge eller formindske hans Herlighed. Det vilde bedrøve ham at see vor Daarskab og Ulydighed, hvorved vi vilde hjemfalde til hans retfærdige Dom; Himlene vilde græde over os, men Herren vilde ikke tabe noget af sin Herlighed, vort Arbeide er ikke ham til Gavn. Hvem arbeide vi da for? For os selv. Al min Prædiken, al min Stræben og al min Opoffrelse i dette Rige har ene og alene været til Nytte for mig selv, for om mulig at komme ind i Guds celestiale Rige. Det alene har jeg arbeidet for, intet Andet.

De Sidste-Dages Hellige behøve stadig Paamindelse, og de burde bede lidt mere. De have gjort det ganske godt indtil denne Dag, men naar vi prøve paa at drage dem lidt nærmere sammen, hvor hurtig røber saa ikke Egenkjærligheden sig blandt dem. Hvis vi anspore dem til at offre deres Tid, deres Evner, deres Midler mere liberalt for Opbyggelsen af Guds Rige, siger strax En: Dette er Mit! Jeg vil ikke have, at Alle og Enhver skal kontrolere mig! En Anden siger: Saadant Noget vil jeg ikke finde mig i! Bevares, hvad eier de? Ingenting, uden hvad Herren gav dem, end ikke deres eget Liv. Alt hvad de have har Herren laant dem, og han kan tage det tilbage, naarsomhelst han vil. Han kan skjenke dem Millioner, om han finder for godt, og han kan berøve dem Alt, hvis han lyster. Men uagtet Folk indrømme dette, ville de dog ikke lade sig sige.

Der er talt og skrevet saameget om denne Sag heri Byen, med alslags Sophisteri. Det hjælper ikke hvor smukt Sprog man anvender for at knibe ud fra denne Befaling, det er og bliver Mundsveir. Det er Sandheden, som I og jeg have annammet; det er Herren den Almægtiges Kjærlighed og Kraft samt Guds Søns Evangelium, vi ere blevne deelagtige i. Burde vi kontroleres deraf? Ja, i enhver Henseende. Godt, naar de Hellige forenes til Et, saa ville de lade sig kontrolere deraf, men som det nu er, vil blot saadan en Ubetydelighed som at kjøbe noget Kjøbmandsgods sende en heel Deel af dem til Helvede. Det er jo den høieste Daarskab! Men saadanne Folk ville med Tiden gaae

til deres eget Sted, hvor der ikke findes Karether, ei heller Heste, smukke Huse, Silke eller Floil. Ak, hvor taabelige ere dog Menneskenes Børn!

Hvem ere vi? spørger jeg atter. Vi ere den Almægtiges Børn, Afkom af ham, som skabte Jorden, og han satte sine Børn paa den for at see, hvorledes de vilde tee sig. Han gav dem Handlefrihed og sagde, virk nu for Eder selv, og Enhver virker ogsaa for sig selv, enten for Godt eller Ondt, Velsignelse eller Forbandelse. Vi virke Alle for os selv. Jeg stræber ene og alene for at komme tilbage til min Faders og min ældre Broders Nærværelse. Hvad arbeide I for? For Guld? See blot hvorledes Nogle løbe til Guldminerne. See hvor begjærlige Menneskene ere, og det endog Folk af vort eget Samfund. Vi rose Folket som et Hele betragtet, vi maae prise dem for det Gode, de have udrettet, men vi kunne ikke rose dem, naar de løbe efter Verdens taabelige Exempel. Hvis de gjøre noget Godt, fortjener det Paaskjønnelse, om de bidrage til at lindre de Fattiges Nød, ville de faae Løn derfor, om de gjøre Noget for at fremme Guds Rige paa Jorden, blive de velsignede for det; men naar deres Hjerter afvige fra hans hellige Bud og de tragte efter jordiske Goder, ville de omkomme tilligemed de forkrænkelige Ting, de søgte. Det er sørgeligt!

Have de Sidste-Dages Hellige noget at frygte? Ja de have. Har jeg noget at frygte? Ja. For hvad? Jeg frygter for at sløves i min Tro og for at blive lunken i at adlyde Herrens Aands Indskydelser, hvorved vi blive uværdige til at opbygge Zion. Hvad mere have vi at frygte? Aldeles Intet. Jeg nærer ingen Frygt for himmelske Væsener, thi de ere mine Venner; jeg ønsker altid at komme i deres Nærhed; jeg ønsker, at nogle af Guds hellige Sendebud, som reise omkring i Verden, vilde besøge mig. Jeg elsker saadant Selskab; jeg holder meget af de Aander, som høre hjemme hos Gud; jeg ønsker selv at gaae hjem igjen og boe hos min Fader evindelig.

Den blotte Tanke, at Fornuftvæsener som vi skulle tilintetgjøres, kan faae En til at gyse. Der gives dem, som gaae saa vidt i deres Vantro, at de fornegte Legemets Opstandelse, ja sige endog, at Aanden ligger i en evig Søvn. Der existerer ikke noget saadant Princip som Elementernes Tilintetgjørelse. Om ogsaa Aanden skulde opløses til de oprindelige Elementer, vilde disse dog ikke blive tilintetgjorte. Partiklerne ville existere lige fuldt. Der findes nogle Mennesker nu, som ere blevne saa selvkloge og indbildske, at de troe sig istand til at forklare alle Fortidens, Nutidens og Fremtidens Mysterier. De tale glat og flydende om visse Principer, men at efterleve Frelserens Lærdomme i deres daglige Liv bryde de sig kun lidt om.

Man kan finde Mange iblandt de Hellige, der tale en heel Deel om deres Religion, ja man kan maaskee finde hundrede, som ere rede til at d ø e for den, hvor man ikke kan opdrive een, som er villig til at l e v e for den. Vare Alle villige til at leve for den, kunde vi sagtens døe for den, thi det har ikke stort at betyde. Vi skulle jo Alle gaae herfra, tidligere eller sildigere; vi skulle ikke blive her i Verden i denne Tilstand for bestandig. Et eller Andet vil skille vor Aand af med dette Legeme, og det vil vende tilbage til Støv, men vor Aand vil ikke sove evindelig. Legemet vil opstaae og Aanden atter forenes med det, og Enhver, som troer anderledes, er i Mørke, Vantro og Elendighed.

Mine Sødskende, vær Eders Religion troe. Vi have ikke den allerringeste

Aarsag til Frygt fra nogen anden Kant. Vær saa rolige som en Sommeraften; intet Ondt kan ramme den, der tjener Gud og stoler paa ham. Ja, men kunne de ikke myrde os? Jo, de kunne slaae baade Eder og mig ihjel, hvis Herren tillader det, men sæt nu han ikke tillader det, saa mener jeg de kunne ikke. Og om de ogsaa dræbte os, hvad saa? Skulle vi være her paa Jorden i vor nuværende Tilstand for bestandig? Ak nei. Hvis Hyrum og Joseph Smith ikke vare blevne myrdede i Carthage, troe I saa de vilde have levet evindelig? Ingenlunde. Budet lyder, at vore Legemer maae tilbage til Moder Jord.

Der er ingen Fare paafærde for de Sidste-Dages Hellige. Herren styrer det Hele. Han har lovet at kæmpe for os. Har han gjort det? Sku tilbage paa de sidste 40 Aar, I Hellige, fra den 6te i denne Maaned, da denne Kirke blev organiseret. Jeg var ikke her tilstede paa Kirkens Aarsdag, men I baade tænkte og talte udentvivl derom. Har Herren beskyttet os i al den Tid? Har han født og klædt os? Ja ganske vist. Da vi kom hertil, troede Ingen, at et Maisstraa kunde voxe her, langt mindre Mere. Hvor Mange bestred ikke Muligheden af at avle Frugt her? Du kan ikke avle Æbler, Blommer eller Pærer her, og allermindst Færskener og Aprikoser, sagde man. Jeg sagde, lad os plante Frugttræer og stole paa Herren, og uagtet Alting frøs bort, da vi kom hertil, har Herren velsignet Elementerne og opvarmet Jorden og Luften for os, saa de Hellige nu have den prægtigste Korn- og Frugtavl i næsten hvert Settlement. Folket selv har voxet og formeret sig. Hvorsomhelst jeg kom hen paa min Reise, strømmede de os imøde for at ønske os velkommen, og der var Sværme af raske, sunde og opvakte Børn allevegne.

Man snakker om Polygami! Der findes ikke en sand Philosoph paa hele Jorden, som jo vil indrømme, at saadant et System, korrekt efterlevet, er langt at foretrække for Monogamiet, hvad Opreisningen af sunde og kraftige Børn angaaer. Enhver, der har en lille Smule Begreb om Physiologi, eller som har lagt Mærke til sin egen saavel som Kvindens Natur, kan lettelig indsee dette.

Men, siger En, vil man ikke slaae os Alle ihjel for vor Tro paa dette Princip? Jeg tænker nei. Vil man ikke drive os fra vore Hjem? Det veed jeg ikke saa ganske. Dette er et meget godt Sted; jeg kunde godt lide at blive her, thi jeg har saa Meget at forlade, hvis vi nu skulde begive os paa Vandring. Jeg veed ikke, hvorledes jeg skulde leve uden den Frihed, som min Fader kæmpede for. Han traadte ind i Revolutionsarmeen, da han var fjorten Aar gammel, og blev der indtil Krigens Ende. Jeg troer, jeg har Ret til at tænke som jeg vil, og leve lykkelig, om jeg vil, idetmindste skal jeg prøve derpaa, indtil jeg har endt min Mission her paa Jorden. Jeg haaber, at det ogsaa er Eders Mening, Brødre og Søstre, saalænge I elske Jesus og holde hans Bud. Hvis I gjøre dette, er der ingen Fare for os i den vide Verden. Om jeg nogensinde skal gaae herfra, ønsker jeg at gaae til Jackson County, Zions Centrumsstav. Maa jeg? (Forsamlingen raabte Ja.) Dertil ønsker jeg at gaae; det er ikke saa smukt et Sted som dette, men Herren kan gjøre det sundt; han vil velsigne Jorden, Vandet og Luften, og det vil blive et godt Sted at boe, hvis de Hellige efterleve deres Religion.

Lad os gjøre Guds Villie, saa er der ingen Fare nogensteds. Jeg har aldrig følt mig tryggere end nu, siden jeg kom ind i denne Kirke, og jeg har dog

været med i Forfølgelse. Fem Gange har jeg maattet forlade mit Hjem, og jeg var temmelig velhavende hver Gang, men jeg føler ikke den mindste Lyst til det nu, jeg har ingen Tilbøielighed til at opgive Alt hvad jeg har mere.

Sidste-Dages Hellige, lev efter Eders Religion, hellige Eders Hjerter for Herren vor Gud, lev ved hvert Ord, som udgaaer af hans Mund og Alt vil være vel med os.

Maa Gud velsigne Eder. Amen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Februar.

„Og han gav En fem Talenter, en Anden to, og en Anden eet, Hver efter hans Evne." (Matth. 25, 15.)

Denne smukke Parabel om Guds Rige fremsatte Frelseren for at vise, hvorledes Enhver bør bruge de Talenter, baade timelige og aandelige, hvormed vi ere begavede, og som vor Gud saa viseligen har uddeelt i forskjelligt Maal iblandt sine Børn. Endnu mere gjælder denne Lignelse dem, der ere komne til Kundskab om Evangeliet og som have annammet den Hellig-Aands Gave. „Til hvem Meget er givet, af ham Meget vil kræves." De, der have annammet Guds Søns Evangelium, have erholdt den største Velsignelse, Herren kan skjenke sine Børn i Kjødet. De ere de, der have erholdt fem, tre og eet Talent ifølge deres Evne og Trofasthed i at tjene ham og holde hans Befalinger. Det tilkommer os at vise, hvad Anvendelse vi ville gjøre af disse Talenter eller Velsignelser. Skulle vi sætte dem paa Renter og derved forøge vor himmelske Kapital, eller skulle vi af Mangel paa Tro, af Sløvhed, Svaghed og Overtrædelse begrave vore Talenter og derved ikke alene berøve os selv Retten at erhverve Mere, men forspilde det, vi have erholdt? „Thi Hver, som haver (været trofast), ham skal gives, men hvo, som ikke haver (været trofast), ham skal endog fratages det, han haver."

I timelig Henseende har Herren kun anbetroet sine Fattige, der annamme Evangeliet, ubetydeligt af denne Verdens Goder, hvilket udentvivl har gjort Mange ydmyge og modtagelige for Evangeliet, og de bør derfor ikke liig den utroe Tjener, der kun blev anbetroet eet Talent af Herren, klage over at han er en streng Herre, og derfor forsømme at forrente samme, saa at Herren i sit Mishag skulde berøve dem, hvad de have faaet, og give det til en Anden, der havde lagt større Troskab for Dagen.

I aandelig Henseende har Herren velsignet de Hellige i Adspredelsen saavel som i Zion med mange Talenter og Velsignelser, som formedelst tro Anvendelse vil sikkre dem Ophøielse i Guds celestiale Rige. Hvorledes benytte vi vore Talenter? Bruge vi dem som troe og vise Tjenere? Forøge de Hellige ved Paapasselighed deres Tro og gode Gjerninger? Opsamle de sig en Skat af Kundskab, Viisdom, Sandhed, Dyd, Lys og Forstand om de Ting, der høre Guds Rige til?

Efterkomme de alle deres Pligter som Hellige? Søge de hver Dag af deres Liv at bekæmpe deres Svagheder i Kjødet og deres feilagtige Traditioner i Aanden — Resultater af Forfædrenes Synder og Afvigelser? Hvis saa, da ere de paa Frelsens Sti, og ved fortsat Troskab ville de naae den Fuldkommenhed, som engang vil sikkre dem og deres Efterkommere alle de Velsignelser, al den Herlighed og al den Ophøielse, der er forjættet de Trofaste.

Denne Parabel om Talenterne er især anvendelig paa alle Eldsterne og det lokale Præstedømme, som arbeide i Viingaarden. De forskjellige Grader af Præstedømmet, de indehave og de forskjellige Ansvar, hvortil de ere kaldede, — kan i Sandhed godt lignes ved Talenterne. Den Eldste, der er kaldet til at reise om og prædike i et lille Distrikt eller til at arbeide som Lærer i en Green, har forholdsviis ligesaa stort et Ansvar hvilende paa sig som den høieste Authoritet i Kirken. Det samme gjælder om Præsidenterne over Grene og Conferencer og enhver anden Embedsmand i Kirken. De ere Alle kaldede til at prædike Evangeliet, ikke blot i Ord, men ved Exempel, og Herren vil kræve Enhver til Regnskab for Anvendelsen af hvad han har betroet ham. Ingen kan ære sit Præstedømme, medmindre han er tro og ydmyg for Herren og lever et reent og kydsk Liv, saa Guds Aand kan boe hos ham, hvorved han vil blive skikket til at varetage sit høie og hellige Kald retteligen for Herrens Aasyn.

Vi have i denne Tid udgivet vor „Katekismus" paa Svensk, og den kan nu erholdes hos vore Agenter for en meget billig Pris. Den indeholder en sammentrængt, klar Fremstilling af de Sidste-Dages Helliges Tro og Grundsætninger. Samme lille Bog forefindes ogsaa paa Dansk, og da Prisen er bleven nedsat til 18 Sk., kan enhver af vore Sødskende lettelig anskaffe sig samme, og vi anbefale Alle denne gode Leilighed til at erholde et Exemplar af denne værdifulde Bog, der er net og varigt indbunden, saa den kan opbevares i en Række af Aar.

Vi have tillige betydelig nedsat Prisen paa alle vore Bøger og Skrifter, saa at Mormons Bog nu kan faaes for 4 Mk. 8 Sk. Det er saaledes nu mulig for enhver Sidste-Dages Hellig at erholde et Exemplar af denne vigtige Bog. Alle andre Bøger ere nedsat i samme Forhold. Vi nære derfor det Haab, at alle vore Troesfæller ville benytte denne gunstige Leilighed til at forsyne sig med et komplet Sæt af alle Kirkens Bøger, ikke blot for at læse dem her, men for at tage dem med hjem til Zion, hvor deres Værd snarere vil forhøies end forringes, især for Børnenes Vedkommendes. Ved disses Hjælp ville de sættes istand til at bevare Kjendskabet til deres Modersmaal, som aldrig under nogensomhelst Omstændighed bør glemmes, og den sikkreste Maade at vedligeholde deres Sprog paa er at give dem Bøger til Læsning, trykte i deres Modersmaal.

Restoplaget af „Skandinaviens Stjerne" kan erholdes for 2 Mark pr. Aargang, med Undtagelse af indeværende Aargang.

I de Grene, hvor Søndagsskoler ere eller ville blive oprettede, ere disse Bøger meget nyttige, og hvor de Hellige ere saa adspredte, at de ikke kunne organisere Skoler, bør Forældrene paa ingen Maade forsømme at indprente deres Børn, medens de ere smaa, de Principer, som disse Skrifter indeholde. Thi disse Grundsætninger blive deres Rettesnor for hele Livet og vil for en stor Deel danne deres Karakteer og gjøre dem til nyttige Borgere af Guds Rige.

Da Evangeliet er bleven prædiket i saa mange, mange Aar i disse Lande, at dets Forkyndelse neppe er istand til at frembringe nogen Opvækkelse, er det vort Ønske, at Conferencepræsidenterne udsende vore Ældster fra Huus til Huus med vore Smaaskrifter, der indeholde Evangeliets første Principer, thi dette ansee vi for den bedste Maade at vinde Indgang paa blandt de Oprigtige.

I Kjøbenhavns og Odense Conferencer, hvor det næsten var umuligt at bevæge Folk til at bivaane vore Forsamlinger, har man adopteret denne Fremgangsmaade og Hundreder af Smaaskrifter ere afsatte og ny Opvækkelse er fremkaldt blandt Folket. Denne Fremgangsmaade giver tillige vore Ældster Leilighed til at besøge nye Egne, de blive derved nødte til at afvige fra den gamle slagne Route, og vi raade vore Missionærer, for en Tid idetmindste, til at henvende deres Opmærksomhed mere udelukkende paa nye Arbeidsmarker, at stifte nye Bekjendtskaber og holde Forsamlinger paa nye Steder, eftersom Leilighed gives. Vi anbefale alle Conferencrpræsidenterne at adoptere denne Methode, saavidt det er gjørligt. Det vil give vore Ældster bedre Leilighed til at bære Vidnesbyrd end ved at invitere Folk til vore Forsamlinger, især hvor Nysgjerrigheden ikke længere ansporer Folket til at høre.

Ældste P. O. Thomassen er efter en Maaneds Fraværelse atter ankommen hertil. Han har i nævnte Tidsrum reist endeel i Aarhuus og Odense Conferencer og afholdt mange Forsamlinger. I Jylland er der kun liden Opvækkelse blandt Folket, hvorimod Befolkningen i Odense er bleven vækket af sin Dvale, og det tegner til, at Mange ville annamme Evangeliet i den Egn i indeværende Vinter. De Hellige allevegne glæde sig ved Evangeliet, de have annammet.

Correspondance.

Danmark.

Odense, den 9de Januar 1871.

Præsident W. W. Cluff.
Kjære Broder!

Jeg bringer Dem herved min hjertelige Tak for Organisationen af Distrikterne Fyen, Slesvig og Holsteen til en Conference, kaldet Odense Conference,

samt for min Bestikkelse til at bestyre samme, thi det er mig kjært at arbeide der iblandt min Faders og Moders Slægtninge, saavelsom iblandt mine mangfoldige Venner og Bekjendte fra forrige Dage. Jeg forventer, at jeg med Herrens Bistand vil blive istand til at udføre noget Godt her i denne Deel af hans Viingaard, og beder Dem, kjære Broder, at erindre mig i Deres Bønner.

Siden min Ankomst hertil har jeg havt Leilighed til at afholde mange Forsamlinger for Hellige i forskjellige Egne af Fyen, og i Særdeleshed har jeg prædiket Evangeliets første Principer i den senere Tid mindst 4 Gange ugentlig for fuldt Huus af opmærksomme Tilhørere, hvoraf Flere ere troende og Nogle ere allerede tillagte Kirken ved Daab.

De vil saaledes af Ovenstaaende see, at Udsigterne for Evangeliets Forfremmelse udadtil ere temmelig lovende, og jeg er glad ved at kunne sige, at de Hellige, saavidt mig bekjendt, ligeledes ere i et godt Forhold til Kirken, Præstedømmet og hinanden indbyrdes samt ere beredvillige til at udføre alle de Pligter, som paahvile dem, saasnart de see Tingen i det rette Lys. Vi have hver Aften besat her i Odense med Religionsunderviisning og engelsk Skole samt Skriveskole, idet vi prøve at opbygge og belære hinanden efter bedste Evne.

Jeg har bragt Correspondance igang med de Hellige i Holsteen, og agter at besøge dem saasnart jeg er bleven noget mere bekjendt med Forholdene her paa Fyen, og jeg forventer at have nogle gode Dage sammen med vore Sødskende der, og haaber at blive et Redskab i Guds Haand til at sprede noget af Evangeliets Lys i hine undertrykte og af en Jernhaand beherskede Lande, hvor min Faders Slægtninge ere spredte. Disse Ting ere naturligviis skjulte for mig, men jeg vil arbeide i Tro og Tillid til Israels Gud og overlade Resultatet i hans Haand.

Ønskende Dem Held og Velsignelse i Udførelsen af Deres ansvarsfulde Pligter, undertegner jeg mig Deres med Agtelse hengivne Broder i Christo

N. Chr. Edlefsen.

Sverrig.

Jønkøping, den 4de Januar 1871.

Præsident W. W. Cluff.

Kjære Broder!

Ved min Hjemkomst fra Gøteborg og Halmstad modtog jeg Deres kjærkomne Brev af 13de Decbr. Det gjorde mig ganske forknyt at erfare, at jeg er kaldet at gaae til Liverpool, saa meget mere som jeg ikke er ret meget hjemme i det engelske Sprog, men jeg stoler paa den store Omhu og faderlige Veiledning, hvormed man altid bliver behandlet af sine Foresatte i Guds Rige, og da jeg ikke har kaldet mig selv, giver det mig større Frimodighed til at overtage mine nye Funktioner. Jeg glæder mig meget ved at kunne hilse paa Dem og Brødrene i Kjøbenhavn paa Gjennemreisen.

Da jeg nu er løst fra min hidtidige Bestilling, vil jeg meddele Dem, at da jeg indkom i Kirken, var jeg næsten blottet for al Kundskab, med Undtagelse af Bevidstheden om dette Værks gud-

dommelige Oprindelse. I sex Aar har jeg arbeidet i Missionens Tjeneste og er taknemlig for den vundne Kundskab og Erfaring. Det er med særegne Følelser jeg forlader denne Conference; de Hellige her ere gode Mennesker og jeg kan give dem det bedste Vidnesbyrd, ligeledes Præsident Ehrngren, under hvis Bestyrelse jeg har arbeidet i den sidste Tid. Hans Hjerte slaaer varmt for de Helliges Vel, hvorfor min Bøn altid skal opstige til Herren for hans Held. Endskjøndt ikke Mange tillægges ved Daab, bliver der heller ikke Mange udelukte. Foruden Forstanderne, der forestaae Grenene, have vi tolv nidkjære Mænd, der stadig arbeide i Missionens Tjeneste, og paa sine Steder ere Udsigterne gode, paa andre derimod er Folket mere sløvt. Ordet udsaaes med Flid, og uagtet Sektismens tykke Mørke, haabe vi, at noget vil falde i god Jord. De Hellige glæde sig i Herrens Værk og stræbe efter Evne at opfylde deres Pligter. Længslen efter Udfrielse fra Babel er i stadig Tiltagende.

Deres hengivne Broder i Pagten
Svante Johanson.

Stockholm, den 19de Januar 1871.

Præsident W. W. Cluff.
Kjære Broder!

Efter min Tilbagekomst hertil fra en Tour til Upland vil jeg sende Dem nogle Linier om Tilstanden i denne Conference. Forsamlingerne i Upland vare godt besøgte af Fremmede, og Fire bleve døbte under mit Ophold der og Mange staae nær. Fra Norrland har jeg modtaget gode Efterretninger; Udsigterne for Evangeliets Fremme deroppe ere lovende og Folkets Fordomme forsvinde lidt efter lidt. Brødrene, som missionære i denne Conference, ere trofaste Mænd, der gjøre sit Bedste for at opreise Menneskene fra deres faldne og fordærvede Tilstand.

I Stockholms Green ere ikke Mange tillagte i den senere Tid, men de Hellige ere trofaste og oprigtige og glæde sig i Sandheden. Forsamlingerne ere godt besøgte, og kraftige Vidnesbyrd aflægges ved Guds Aands Bistand.

Min Helbred er god og jeg er lykkelig ved at arbeide som en Herrens Tjener i hans Viingaard. Jeg er taknemlig til Gud, at han har tilladt mig at leve paa en Tid, da Evangeliet med alle dets Gaver, Kræfter og Embedsmænd er gjengivet til Jorden, og denne Tid var det, som alle Propheterne og de Hellige fordum saae hen til, sang om og propheterede om.

Jeg ønsker Dem og de Hellige et godt Nytaar og megen Velsignelse af Eders Arbeide for Herrens Sag.

Deres Broder i Pagten
Eric Peterson.

Sundsval, den 30te Januar 1871.

Ældste N. C. Edlefsen.
Kjære Broder!

Jeg er lykkelig ved at følge mine Foresattes Raad og at virke for denne guddommelige Sag. Jeg har været i denne Kirke siden jeg var 15 Aar gammel og har med min lille Reisetaske med Skrifter i ved Siden vandret mellem 3 a 4000 svenske Miil for at forkynde vore Grundsætninger, og naar jeg siger, jo længere jeg arbeider for Evangeliets Sag, jo dyrebarere bliver den mig, er det kun den rene Sandhed. Jeg kan ikke offre min Tid og min Ungdom for noget Bedre. For kort Tid siden døbte jeg tre Personer, uagtet Kulden var over 30 Grader.

De Hellige her i Norrland befinde sig vel og jeg er glad ved at arbeide blandt dem, og trods deres Fattigdom gjøre de Alt, hvad der staaer i deres Magt, for at fremme Herrens Værk. Det glæder os at see Tidernes Tegn og at iagttage Guds Handlemaade med Menneskenes Børn.

Kjære Broder, beed for mig, at jeg trods min Ungdom maa være trofast i mit Kald og et Redskab i Guds Haand til at udrette en Smule Godt for hans Gjerning.

Deres Broder i Pagten
K. W. Carlson.

Lund, den 30te Januar 1870.

Præsident W. W. Cluff.
Kjære Broder!

Det glæder mig at kunne meddele Dem, at jeg har siden min Bestikkelse gaaet igjennem min Arbeidsmark to Gange og gjort mig bekjendt med de Helliges Tilstand. De ere gode og trofaste Folk, trods deres fattige Kaar, men de Fremmede udenfor vort Samfund ere meget ligegyldige for al Religion. Vi have afholdt flere Forsamlinger, men hvad Frugterne blive, veed jeg ikke.

Min Helbred er god og jeg føler mig lykkelig ved at virke for Herrens Sag, og ved at arbeide sammen med Broder Textorius, som er en god og nidkjær Mand. Der findes ingen Forfølgelse, men heller ikke stor Gjestfrihed — vi staae slet ikke i Fare for at faae vor Mave overlæsset.

Med venlig Hilsen til Dem og Brødrene forbliver jeg Deres Broder i Christo
Joh. Ericson.

Hyrum City, den 6te Januar 1871.

Præsident W. W. Cluff.

Kjære Broder!

Ofte har jeg besluttet at skrive Dem til, men paa Grund af de mange forskjelligartede Forretninger, som henhøre til min Stilling, er det ligesaa ofte bleven opsat. Man glemmer saa let de Pligter, man skylder sine Venner, naar man ikke bliver ofte paamindet derom. Guds Værk voxer med stadig tiltagende Hurtighed her i Bjergene, og jeg kan med Sandhed sige, at vi have havt Mere at bestille i vort Kald det sidste Aar end i de to eller tre foregaaende tilsammen, og der er heller ingen Udsigt til at det skal blive mindre. Vort Land skal betales for til Regjeringen inden fem Maaneder. Der høres om Opdagelser af Guld og Sølv rundt omkring, men i vort Settlements Omegn ere vi endnu ikke forstyrrede deraf. Sundhedstilstanden er god og intet Frafald har fundet Sted hos os endnu. Fred og Enighed hersker, og vort nye Skolehuus af Granit blev indviet for nogle Uger siden. Vore Søndags- og Hverdagsskoler gjøre god Fremgang; vor Handelsforening ligesaa. Vore Fjender sove ikke, men takket være Herren, de have ikke stort Held med sig.

Behag at hilse mine Venner, og vær selv hilset paa det Kjærligste. Jeg haaber, De maa have god Helbred og være bevaret for Mørkets Magters Indflydelse og vende tilbage med Fred efter at have udført et godt Arbeide.

Deres Broder og Medarbeider

O. N. Liljenquist.

Blandinger.

Trods den mest heltemodige Modstand og Opoffrelse har Paris maattet overgive sig til Preusserne den 28de Januar efter omtrent fem Maaneders Beleiring. Hele det østlige og nordlige Frankrig er bleven oversvommet af de tydske Hærskarer, og uagtet deres næsten overmenneskelige Tapperhed have de Franske tabt Fæstning efter Fæstning, Slag efter Slag. Et saadant Blodbad og saadan umenneskelig Vildhed, som under denne Krig er lagt for Dagen, kan Verdenshistorien ikke opvise Mage til, og vor Tids Aviser svømme over med Beretninger om de Rædsler og Lidelser, som de kæmpende Nationer ere priisgivne til. Hertil kommer endnu den indbyrdes Spaltnig, som finder Sted baade i Frankrigs Regjering og dets Folk, hvilket kun giver ringe Haab om dets snarlige Gjenfødelse. En Vaabenhvile paa tre Uger vedtoges, men Fredsbetingelserne ere saa haarde og ydmygende for Frankrig, at de tilsyneladende vilde medføre Landets Ruin, hvorfor et stort Parti hellere foretrækker Døden til sidste Mand.

Rom har i forrige Maaned været hjemsøgt af en forfærdelig Oversvømmelse af Floden Tiber, hvorved mange Mennesker omkom og megen Forvirring og Nød fremkaldtes.

Ogsaa paa Sandwichøerne have Oversvømmelser anrettet store Ødelæggelser.

Nadversang.

Melodi: Ps. Nr. 5.

Du Dødens Overvinder,
Velsign for hver en Mund
Det brudte Brod, som minder
Om Jesu sidste Stund;
Bortjag al syndig Tanke
Af hvert beængstet Bryst,
Lad Aandens Frugt vi sanke,
Skjenk arme Sjæle Trost.

Paa Golgatha udgødes
Uskyldighedens Blod,
Hvorved fra Synd gjenfødes
Enhver, som gjører Bod;
Ved Kalken vor Forsoner
Ihukommes af hans Folk,
Vor Tak og Lovsangs Toner
Er Barnehjertets Tolk.

Mens al Naturen bæved,
Brød Jesus Gravens Baand,
Og i Triumf han hæved
Sig til Guds høire Haand.
Han Fængslets Porte sprængte
Og fried Aanders Hær,
Som paa sin Skyld kun tænkte
I selv forvoldt Besvær.

Han døde, dog han lever,
Han vor Messias er,
For ham hver Synder bæver,
Som ei omvendes her.
O, grib den Haand, Dig rækkes,
Søg Ly ved Jesu Bryst,
I Kamp Du aldrig svækkes,
Følg altid Hyrdens Røst.

Th.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af W. W. Cluff.
Trykt hos F. E. Bording.